

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA OPOLSKIEGO

Opole, dnia 7 maja 2026 r.

Poz. 1271

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IN.VII.743.39.2026.MM WOJEWODY OPOLSKIEGO

z dnia 5 maja 2026 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r., poz. 1153 ze zm.) oraz art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r., poz.538), stwierdzam **nieważność uchwały nr XXVI/209/26 Rady Miejskiej w Ozimku z dnia 30 marca 2026 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Powstańców Śląskich w Schodni oraz ulicy Kolejowej i Dworcowej w Ozimku:**

1) w części tekstowej dotyczącej:

- § 5 ust. 6 w zakresie „oznaczoną jako 1KDD”;
- § 16 ust. 1.

UZASADNIENIE

Na sesji w dniu 30 marca 2026 r. Rada Miejska w Ozimku podjęła uchwałę nr XXVI/209/26 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Powstańców Śląskich w Schodni oraz ulicy Kolejowej i Dworcowej w Ozimku.

Działając na podstawie art. 90 ust. 1 ww. ustawy o samorządzie gminnym, Burmistrz Ozimka przedstawił Wojewodzie Opolskiemu w dniu 3 kwietnia 2026 r. przedmiotową uchwałę wraz z załącznikami w celu oceny jej zgodności z przepisami prawa. Zgodnie z art. 20 ust. 2 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przy piśmie z dnia 7 kwietnia 2026 r. (data wpływu do siedziby tut. organu 7 kwietnia 2026 r.) przekazano ponadto dokumentację prac planistycznych, również w celu oceny jej zgodności z przepisami prawa.

W myśl art. 85 i 86 ww. ustawy o samorządzie gminnym, tutejszy organ sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 ww. ustawy o samorządzie gminnym, uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Tryb sporządzania planu należy rozumieć jako sekwencję czynności podejmowanych w toku procedury planistycznej, a zasady sporządzania planu jako merytoryczną jego zawartość (przyjęte w nim ustalenia). Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia "istotnego naruszenia prawa", ani też nie wyliczył rodzaju wad, które należy w ten sposób kwalifikować. Według wypracowanego przez piśmiennictwo i orzecznictwo stanowiska przyjmuje się, że nieistotne naruszenia prawa obejmują naruszenia nietyczące istoty zagadnienia. Nieistotne naruszenie prawa, jak błąd lub nieścisłość prawna niemająca wpływu na istotną treść uchwały, jest zatem mniej doniosłe niż inne wadliwości. Jako przykłady tego rodzaju uchybień wskazuje się nieodpowiednie oznaczenie uchwały, przywołanie niewłaściwej podstawy prawnej uchwały (przy założeniu, że istnieje przepis prawa umocowujący do jej podjęcia), oczywistą omyłkę pisarską lub rachunkową. Natomiast rodzaje naruszeń, które należy zaliczyć do kategorii istotnych, to naruszenia

znaczące, wpływające na treść uchwały lub zarządzenia, dotyczące meritum sprawy, jak np. naruszenie przepisów podstawy prawnej podejmowanych uchwał, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię – oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 30 lipca 2018 r. sygn. akt IV SA/Gl 430/18).

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, organ nadzoru pismem z 24 kwietnia 2026 r., na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r., poz. 1691 ze zm.) w związku z art. 91 ust. 5 ww. ustawy o samorządzie gminnym, zawiadomił organy gminy Ozimek o wszczęciu postępowania nadzorczego.

Burmistrz Ozimka w piśmie z dnia 28 kwietnia 2026 r. odniósł się do uwag podniesionych przez organ nadzoru. W ocenie Wojewody Opolskiego udzielone odpowiedzi stanowią podstawę do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały w części.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, organ nadzoru stwierdził, że uchwała Rady Miejskiej w Ozimku została podjęta z naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego tj. z naruszeniem:

1. Art. 15 ust. 2 pkt 6 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 67 ust. 3 pkt 1 ustawy z 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 1688 ze zm.) oraz § 4 pkt 7 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2021 r., poz. 2404) poprzez określenie dwa razy, w sposób odmienny, obligatoryjnego wskaźnika zagospodarowania terenu, tj. liczbę miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową.

Z treści ustaleń badanej uchwały, zawartych w:

§ 5 ust. 7 pkt 3 wynika, że dla terenu 1MN-U ustalono liczbę miejsc

do parkowania dla samochodów cyt.: „w ramach wyznaczonych miejsc postojowych należy zapewnić miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, w liczbie nie mniejszej niż: 1 stanowisko – jeżeli liczba stanowisk wynosi 5 – 15, 2 stanowiska - jeżeli liczba stanowisk wynosi 16 – 40, 3 stanowiska - jeżeli liczba stanowisk wynosi 41 – 100, 4 % ogólnej liczby stanowisk – jeżeli ogólna liczba stanowisk wynosi więcej niż 100”;

§ 6 ust. 6 pkt 2 wynika, że dla terenów 1U-P i 2U-P ustalono liczbę miejsc do parkowania dla samochodów cyt.: „w ramach wyznaczonych miejsc postojowych należy zapewnić miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, w liczbie nie mniejszej niż: 1 stanowisko – jeżeli liczba stanowisk wynosi 5 – 15, 2 stanowiska - jeżeli liczba stanowisk wynosi 16 – 40, 3 stanowiska - jeżeli liczba stanowisk wynosi 41 – 100, 4 % ogólnej liczby stanowisk – jeżeli ogólna liczba stanowisk wynosi więcej niż 100”.

§ 16 ust. 1 wynika, że cyt.: „Na parkingach dla samochodów osobowych liczących więcej niż 5 miejsc przeznaczonych na postój pojazdów, minimum 4% ogólnej liczby miejsc, lecz nie mniej niż 1 miejsce parkingowe, przeznaczyć należy na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, o której mowa w przepisach o ruchu drogowym, z zastrzeżeniem: stref zamieszkania i stref ruchu, dla których minimalną liczbę stanowisk parkingowych dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową określają przepisy odrębne z zakresu dróg publicznych”.

Kontrolowana uchwała zawiera podwójny zapis dotyczący liczby miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową. Ww. wskaźnik został ustalony dla terenów tj.: 1MN-U (§ 5 ust. 7 pkt 3 uchwały) oraz 1U-P i 2U-P (§ 6 ust. 6 pkt 2 uchwały). Dodatkowo ww. wskaźnik został ustalony dla zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji (§ 16 ust. 1 uchwały). Organ nadzoru zauważył rozbieżność pomiędzy tymi dwoma zapisami w kontrolowanej uchwale.

Przepis § 16 ust. 1 uchwały nakazuje wyznaczać 4% miejsc dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową już przy parkingach powyżej 5 stanowisk.

Natomiast przepisy dla terenów 1MN-U oraz 1U-P i 2U-P przewidują sztywne wartości 1, 2 lub 3 miejsca dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową dla parkingów o wielkości do 100 stanowisk, a próg 4% wprowadzają dopiero dla parkingów przekraczających 100 stanowisk. Powoduje to sytuację, w której adresat planu miejscowego nie jest w stanie ustalić, ile miejsc postojowych dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową jest wymaganych dla parkingu liczącego np. 50 miejsc. Według przepisu § 16 ust. 1 uchwały byłyby to 2 miejsca (4% z 50), natomiast według przepisów dla ww. terenów – 3 miejsca („(...) 3 stanowiska – jeżeli liczba stanowisk wynosi 41-100 (...)”).

W wyjaśnieniach Burmistrza Ozimka przekazanych w piśmie z dnia 28 kwietnia 2026 r., wskazano, że cyt.: „(...) Gmina podziela stanowisko organu nadzoru, że w uchwale doszło do niezamierzonego zróżnicowania sposobu określenia liczby miejsc przeznaczonych na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową (...). (...) mając na uwadze zasadę jednoznaczności aktu prawa miejscowego, gmina uznaje, że wskazana rozbieżność może powodować trudności interpretacyjne. W związku z powyższym gmina nie sprzeciwia się ewentualnemu stwierdzeniu nieważności § 16 ust. 1 uchwały w zakresie dotyczącym liczby miejsc przeznaczonych na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, jako przepisu powielającego i pozostającego w kolizji z ustaleniami szczegółowymi (...)”.

Ustalenia planu muszą być jednoznaczne, zrozumiałe i spójne. Występowanie w tekście planu dwóch odmiennych regulacji dotyczących tego samego wskaźnika uniemożliwia prawidłową analizę aktu i może prowadzić do dowolności w interpretacji przepisów np. przez organy administracji architektoniczno-budowlanej.

2. § 6 i § 11 z związku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad Techniki Prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r., poz. 283) poprzez ustalenie błędnej obsługi komunikacyjnej terenu. Z przywołanych przepisów wynika, że ustawy i uchwały redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy.

Z treści ustaleń badanej uchwały, zawartych w:

§ 5 ust. 6 wynika, że dla terenu 1MN-U ustalono obsługę komunikacyjną poprzez teren 1KDD. Z analizy części graficznej wynika natomiast, że teren 1KDD nie leży bezpośrednio przy terenie 1MN-U;

W wyjaśnieniach Burmistrza Ozimka przekazanych w piśmie z dnia 28 kwietnia 2026 r., wskazano, że cyt.: „(...) zapis § 5 ust. 6 uchwały może być uznany za nieprecyzyjny, gdyż nie odzwierciedla w pełni możliwych sposobów obsługi komunikacyjnej terenu 1MN-U wynikających z ustaleń planu i rysunku planu. W związku z powyższym gmina nie sprzeciwia się ewentualnemu stwierdzeniu nieważności § 5 ust. 6 uchwały w całości, jako przepisu wymagającego doprecyzowania (...)”.

Ustalenie obsługi komunikacyjnej od terenu, który nie leży bezpośrednio przy tym terenie może wprowadzać w błąd odbiorcę przedmiotowego planu miejscowego stanowiącego akt prawa miejscowego. Ustalenia dotyczące zasad obsługi komunikacyjnej muszą być precyzyjne i jednoznaczne. Mimo, że teren posiada dostęp do innych dróg, wadliwe i nieprawdziwe określenie jednej z dróg jako źródła obsługi komunikacyjnej prowadzi do niepewności prawnej i generuje ryzyko dla inwestora/mieszkańca oraz organu administracji architektoniczno-budowlanej.

Reasumując, w ocenie organu nadzoru, uchwała Rady Miejskiej w Ozimku nr XXVI/209/26 z 30 marca 2026 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Powstańców Śląskich w Schodni oraz ulicy Kolejowej i Dworcowej w Ozimku, narusza wymienione w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczymi przepisy, w związku z czym wydanie niniejszego rozstrzygnięcia stało się konieczne i uzasadnione.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze ma na celu doprowadzenie do stanu zgodności z prawem kontrolowanej uchwały w taki sposób, aby nie ingerować nadmiernie w władztwo planistyczne gminy, zachować proporcje pomiędzy skalą naruszenia, a zastosowanym środkiem nadzoru oraz nie pozbawić planu waloru użytkowego.

Zgodnie z art. 28 ust. 2 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jeżeli rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody stwierdzające nieważność uchwały w sprawie planu ogólnego lub planu miejscowego stanie się prawomocne, czynności, o których mowa w art. 13i i art. 17, ponawia się w zakresie niezbędnym do doprowadzenia do zgodności projektu planu ogólnego lub planu miejscowego z przepisami prawnymi.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym niniejsze rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu, za moim pośrednictwem, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

z up. Wojewody Opolskiego
Zastępca Dyrektora
Wydział Infrastruktury i Nieruchomości

Magdalena Turek